

ACTRIUS

Ara fa uns mesos deia que un dels millors cabals de què disposa el nostre teatre és el d'una generació d'actors i actrius que, a espentes i redolons, han aconseguit que veure teatre valencià siga alguna cosa més que lloar el voluntarisme dels qui s'hi dediquen... o patir. Una generació que es va forjar, en molts casos, en l'escola (dura) del teatre independent, i que ha anat superant les seues carències, els seus dèficits de formació, a còpia d'esforç i de treball... i de molts cops rebuts de totes bandes. I sovint dels qui més a prop tenien. Un bon exemple d'això és el darrer espectacle presentat al Talia de València, mena de *reserva* (perdó, volia dir "espai reservat") del teatre valencià i que, al pas que va, s'haurà guanyat en la present temporada el premi a la sala de la ciutat amb programació més interessant i més coherent.

Parle de l'obra del mexicà Emilio Carballido, *Rosa de dos amores*. Un text que conjuga una construcció hàbil i intel·ligent amb la utilització de fòrmules fàcilment reconeixibles per un públic ampli, ensems que tremendament eficaces en la seua senzillesa. Senzillesa i construcció clàssica, doncs. I és que, al remat, tot descansa més que en el previsible desenvolupament de la trama (i en el seu esperat final), en el duel interpretatiu que aquesta propicia. Un duel ben mesurat i allunyat de fàcils efectismes, entre les dos actrius que protagonitzen l'obra: Consol Soler i Carme Belloch. Juli Leal, director del present muntatge ha sabut aprofitar les característiques de totes dues i adequar-les a uns personatges que, per cert, Nel Diago ha traslladat amb gran habilitat des de Mèxic a València. No res de nou tampoc, perquè la capacitat de Juli Leal per extreure dels seus actors i actrius el millor és també ben coneguda. I això és el que ha fet ací, sens dubte. Brillants i sòlides, Consol i Carme són motiu més que sobrat per veure aquesta obra.